

סיפור מעולם פאזורלס

רבת עוצמה

פאזור פול

לורן רוברטס

לורן רוברטס

פאורפול רבית עוצמה

מאנגלית: תם פרו

Lauren Roberts

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לורן רוברטס
פאוורפול
רבת עוצמה

Lauren Roberts
POWERFUL

POWERFUL Novella #1

Copyright © Lauren Roberts 2024

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd 1st Floor,
222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

COPYRIGHT: POWERLESS is a trademark of Lauren's Library LLC.

עורכת: שירי צוק

הגהות: אילת שני

עימוד: שרית רוזנברג

עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2025 | נדפס בישראל 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7865-026 ISBN

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

לבנות שחולמות חלומות עדינים יותר –
הייעור שלכן עוצמתי באותה מידה!

אליטות מתועדות

אליטות מתועדות ידועות

"מתעל" - היכולת לחוש ולהשתמש
ביכולותיהן של אליטות קרובות אחרות - 1

יכולות < 100

אפורות

בלוף - זיהוי שקרים < 200

הייפר - חושים מוגברים < 250

חזיון - הקלטת מראות והקרנתם באמצעות חוש הראייה < 100

מגבר - הגברת והשלכת קול < 100

מלומד - אינטלקט < 100

הגנתיות

הילה - תמרון מאורות < 125

הילר - ריפוי מהיר < 100

הרף - שיגור לכל מקום בשדה הראייה < 100

זחלן - טיפוס על קירות < 225

מגן - יצירת שדה כוח סגול < 170

מחיק - הטמעת כוחות בחפצים < 100

נעלם - הופך לבלתי נראה < 130

תעתוע - יצירת אשליה < 100

התקפיות

דרמח - שליטה בשתי יכולות < 100

הידרו - תמרון מים < 150

וולט - תמרון חשמל < 100

טלק - הזזת חפצים בכוח המחשבה < 100

מפח - תמרון אוויר < 125

מצת - הפקת פיצוצים < 100

עוז - כוח פיזי < 250

פלורה - תמרון צמחייה < 130

רשף - תמרון להבות < 200

שיבוט - יצירת כפילים < 110

שריון - עור מאבן < 125

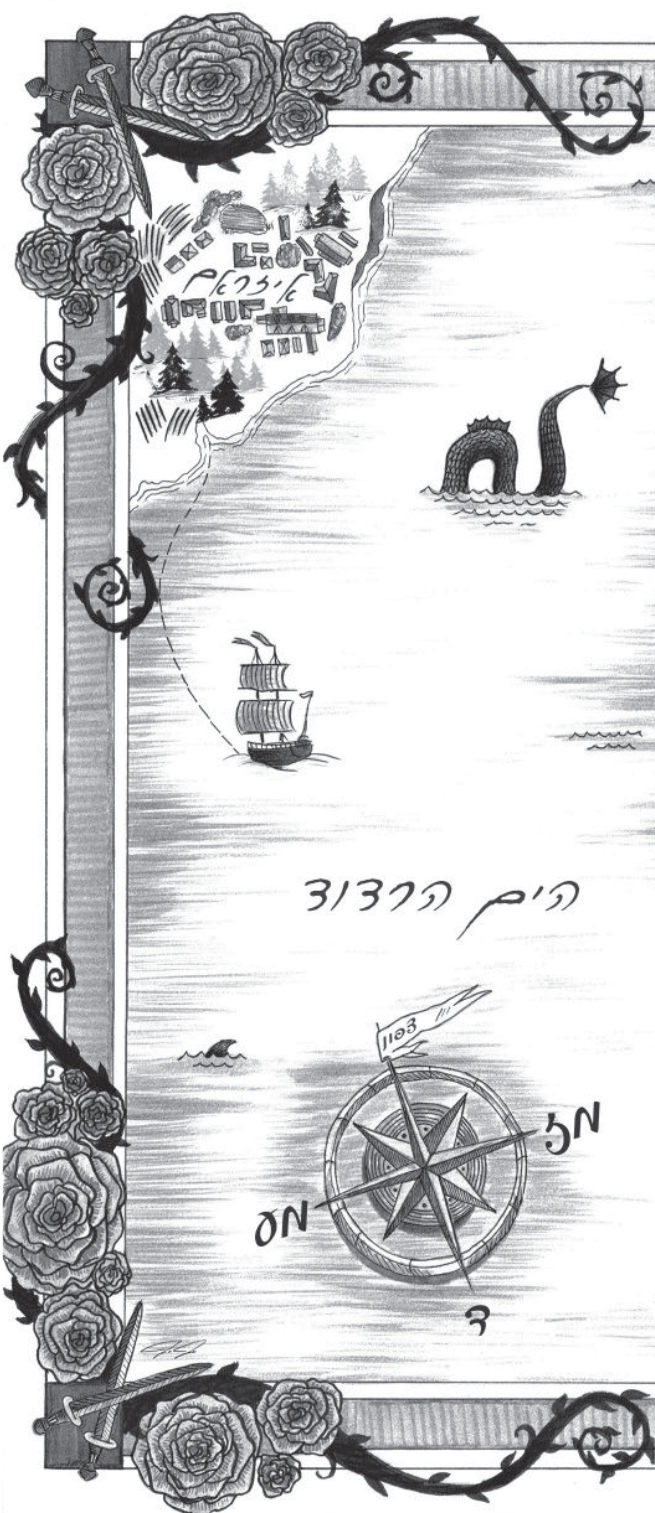
יכולות קטלניות -
1 מכל סוג בשירות המלך

שרה - תמרון הזולת - 1

קורא מחשבות - 1

משתיק - שיתוק כוחותיהם של אחרים - 1

הים הניח

פרולוג

אִתָּא

לפני חמש שנים

הגבר הגדול ביותר שראיתי מימיי שועט אחריי.
האמת, מאוד יכול להיות שאני מגזימה. אימא תמיד אמרה לי
שהזיכרון הפעלתני שלי הוא גם ברכה וגם קללה.
הייתי שונאת את זה שהכרזתי עליו בתור האיש הגדול ביותר שאי-
פעם ראיתי, אם הוא לא באמת ראוי לתואר. אז אני מעיזה להגניב
מבט מעבר לכתפי, מתחמקת מעגלות ומאבני המרצפת המשוונות,
שמזדקרות מתחת למגפיים שכפות רגליי נבלעות בהם. אימא אמרה
שאני אגדל לתוכם. אני עדיין מחכה שזה יקרה.
לא, זה גבר ענקי, בלי ספק. המסכה הלבנה שהוא עוטה משאירה
את החלק התחתון של פניו חשוף, מגלה זוג לחיים אדומות ואת פיו
שמתעוות בזעף בין נשיפותיו המאומצות.
קווצת שיער סבוכה מצליפה בלחיי כשאני מסובבת את הראש
בחזרה לעבר הרחוב שנפרש לפניי. אחדים מהתלתלים נכנסים לפי,
כשמשב רוח נדיר מחליט להתפרץ לאורך סמטת ביזה בדרכו למקום
חשוב הרבה יותר.
אני מרימה יד ומסיטה את השערות הסוררות, ומייד נזכרת בסיבה
שבגללה אני בורחת מחייל המשמר הקיסרי מלכתחילה.
דבש מחלחל מבין אצבעותיי, נוטף בעצלתיים מתוך מאפה
הקינמון הדביק שמחצתי בכף ידי. ניסיון הגניבה הראשון שלי היה

עשוי להצליח, אלמלא הייתי מועדת ונופלת על הדוכן שממנו ניסיתי לגנוב.

לרוע מזלי, המצב רק התדרדר משם.

מיהרתי להתנצל במרץ על הגניבה, ומייד הסתובבתי וברחתי מהמקום. ההתנצלות לכדה את תשומת ליבו של הרוכל, ואז של החייל, ועכשיו כל מי שנמצא בשוק עָד לסצנה.

זה לא כאילו לחייל – או למלך שהוא משרת – אכפת מהבצק האפוי־מדי שגנבתי ברישול. לא, הוא רודף אחריי בשביל הדוגמה. בשביל מופע הראווה שיעשו ממני לרגלי העמוד מוכתם הדם במרכז סמטת ביזה. חיילים אוהבים את השוטים שלהם ואני אוהבת את מאפי הקינמון שלי. ומשום מה, הנערה שגוועת מרעב היא הפושעת פה.

גברים, נשים, וילדים משוטטים מזנקים מדרכי, אם כי מרביתם לא נראים מופתעים לראות אותי חולפת על פניהם בסערה. ביזה היא לא בדיוק מקרה נדיר בביזה. הרוכלים מקללים כשאני מפלסת את דרכי בין העגלות שלהם, אף על פי שאני צועקת התנצלויות אל כל מי שמוכן לקבל אותן.

זה כנראה הדבר הכי מפחיד שאי־פעם עשיתי.

כלומר, תפירת חצאית קפלים הייתה אתגר מרתיע, בהחלט. אבל האיום שבדקירת מחט ודאי מחוויר בהשוואה למה שהחייל הזה מתכנן לעשות לי.

אני מורידה מבט אל מאפה הקינמון.

מה נכנס בִּי?

אני צועקת התנצלות אל האישה שממהרת לסור מדרכי, שכנראה נבלעת בקללה שהיא יורקת לכיווני.

רעב. זה מה שנכנס בי.

אבל אני לא ממש אוהבת שמקללים אותי. למעשה, אם רוב האנשים שצועקים עליי עכשיו היו טורחים להכיר אותי, אני בטוחה שהייתי משאירה עליהם רושם מכובד לחלוטין, בנסיבות שונות.

אני מעיפה את שערי מעבר לאחת מכתפיי ומעיפה מבט בענק

שרודף אחריי. פניו עוד אדומות כמקודם והוא ממשיך במרדפו העיקש.

טוב, הוא בהחלט לא הבזק, זה בטוח.

כשהראש שלי מסתובב בחזרה לעבר הרחוב, ניצוץ של כסף לוכד את מבטי.

הנערה עומדת בדרכי, צופה בסקרנות בסצנה שמתקרכת אליה בדהרה. שיער כסוף גולש מראשה, נשפך במורד הגב שלה. אם אצא מזה בלי פגע, אני נחושה למצוא בד באותו גוון זוהר.

אני מתפעלת מהשיער שלה עד שהיא לפתע ממש מולי. היא לא זזה מהמקום ואני לא מתכוונת להאט. אז בלי לחשוב פעמיים, אני מתנגשת בה.

כלומר, מבחינה טכנית, אני רצה ועוברת ישירות דרכה.

גופי עובר שינוי פאזה ונהיה לא־גשמי לשנייה כשאנחנו מתנגשות, ואני לא מרגישה כלום כשאני עוברת דרכה ומגיחה מצידה השני, ברחוב הפתוח. אני לא מעזה להביט שוב לאחור, עד שאני שומעת משהו כבד נוחת על אבני המרצפת מאחוריי. אני בקושי מספיקה לראות את פניו של החייל נוחתות על האבנים כשהנערה פורצת בריצה מאחוריי.

"אל תעצרי!" היא צועקת, לא טורחת לכבוש את החיוך שמאיים לעלות על שפתייה. אני מצליחה לפלוט רק צחקוק חסר נשימה בתגובה, ומתרכזת בדרכון רגליי העייפות לרוץ מהר יותר.

אנחנו רצות עד שהיא מושכת אותי לתוך סמטה צרה, מתחמקת מחסרי הבית שמצטופפים שם. "מכאן," היא פוקדת עליי וממשיכה למשוך לי בזרוע. רק אחרי שאנחנו חומקות בין כמה וכמה סמטאות אפילויות, אנחנו סוף כל סוף מרשות לעצמנו להישען על קיר הלבנים המלוכלך, ולגמוע את האוויר המאובק באותה מידה.

היא מסתכלת עליי ואני מסתכלת עליה.

משהו דמוי הבנה משתרר בינינו. כאילו הכידרות שלנו מצאה לה מקבילה.

הנערה מרימה גבות לעבר המאפה שאני עדיין אווזת בידי. "זאת הפעם הראשונה שגנבת משהו?"

"זה עד כדי כך ברור?" אני מחייכת בביישנות.

היא מושכת בכתפיה. "הייתי חושבת שפייזורית תהיה טובה יותר בהימלטות."

"את מבינה," אני אומרת באנחה, "זה בדיוק מה שאני חשבת. ותראי איפה אני עכשיו." דממה נופלת עלינו לרגע לפני שאני פולטת, "אה, ואני לא לגמרי בטוחה מה עשית שם, אבל תודה על העזרה." היא שולחת לי חיוך. "זה לא היה מסובך. בסך הכול מתחתי את הרגל. זאת אשמתו של החייל שהתנגש בה, למען האמת."

אנחנו צוחקות. זה נחמד, רגע האחוזה הזה. חמימות מציפה את חזי כשאני מצחקקת בפעם הראשונה זה הרבה מאוד זמן. בפעם הראשונה מאז אימא.

אני מרימה את המאפה בינינו. "רוצה להתחלק?" היא צוחקת שוב כשאני מעבירה את המאפה מתחת לאף שלה.

"מה, כשהוא מכוסה בזיעה שלך?"

"אה, זה כלום," אני ממלמלת מבעד לנגיסה שלקחתי. "הזעתי הרבה יותר מזה כשניסיתי לתפור מחוך."

היא נראית מוטרדת מאוד מההערה שלי. "בשביל מה אי-פעם תצטרכי מחוך?"

"לרוע המזל," אני נאנחת בעצב, "אני לא אצטרך מחוך. אבל

אנשים עשירים כן צריכים אותם."

היא ממצמצת אליי ומשהו מתבשל עמוק בעיניה הכחולות. "את מוכרת בגדים?"

אני מעבירה את מבטי במורד החולצה המלוכלכת שנתלית מכתפה ומגיעה אל המכנסיים שמכוצים מעל למגפיים שלה. "כן, ונראה לי שאת ממש צריכה בגדים." אני מעבירה יד לאורך השרוול שלה, ממששת את הבר הגס שמשפשף לה את העור. "לא, זה ממש לא מתאים."

"כרגע העדיפות העליונה שלי היא לגנוב אוכל," היא רוטנת.
התרגשות מבעבעת ועולה לי בגרון בצעקה מושתקת. "את גונבת?
כאילו, גונבת טוב?"
"גונבת טוב?" היא חוזרת על המילים בפקפוק.
"כלומר, מה שאני עשיתי עכשיו היה גרוע." היא מייד מהנהנת
בהסכמה. "אז, את יכולה לעשות מה שאני עשיתי אבל, כאילו, טוב?"
"כל דבר יהיה טוב יותר מזה," היא אומרת בחיוך משועשע. "אבל
כן, אני גונבת טוב."
"מושלם," אני אומרת בעליצות ומושיטה לה את היד שלא עסוקה
כרגע בסחורה הגנובה שלי. "אני אדנה."
היא אווזת לי ביד, לוחצת אותה, כנראה רק כדי לרצות אותי.
"אני פיידין."
"טוב, פיידין –" אני קורעת את המאפה לשניים ומציעה לה חצי
מעוך – "אני חושבת שנוכל להיות צוות מצוין."
היא דוחפת את המאפה אל פיה. "אז מה, את תתפרי ואני אגנוב?
ונתחלק בכסף ובאוכל?"
"בדיוק." אני מהססת לרגע. "זאת אומרת, אם אין לך מקום טוב
יותר ללכת אליו מהשיכונים..."
"כבר לא," היא אומרת, קצת מהר מדי. "אז, שותפות?"
"שותפות." אני מחייכת ומעבירה עליה מבט. "והמשימה הראשונה
שלי תהיה להלביש אותך במשהו הרבה פחות מזעזע."
היא ספק נושפת ספק צוחקת. "כן, כי זה חשוב."
אני נוגסת שוב במאפה ומהמהמת כשהדבש המתוק נמס לי על
הלשון. "והמשימה הראשונה שלך," אני ממלמלת בין נגיסה אחת
לשנייה, "היא להשיג לי עוד כאלה."

פרק 1

מאקושו

השם שלה מופיע ברשימת המתים.

אני מצמצם את מבטי באור השמש הצורב, בוחן בקפידה כל שם שנכתב בדיו על הכרזה. שמה נכלל בין שמונת האחרים, חסר חשיבות מתחת לשמו של הנסיך, הראשון ברשימה. אבל אף על פי שהוא מופיע ברשימה, האוכף שלנו לעתיד יחמוק בקלות מהמוות שאורב לשאר המתמודדים. כי התחרויות נוצרו בשביל אליטות כמוהו. לא אליטות כמוה.

אני מעביר עוד מבט על הרשימה, אבל לא מזהה את שאר השמות. מעולם לא התעניינתי באליטות שהצליחו להישאר רלוונטיות דיין כדי להיכנס לתחרויות.

כתף מתנגשת בשלי ולאחריה עוד כמה גפיים נדחקות לעברי. סמטת ביזה מוצפת גופים דביקים והדי צעקות של חגיגה, עוד סיבה לרשימת הסיבות שהייתי מעדיף לא להיות במשכנות העוני של אילייה. אני נאבק להירדק לאורך הרחוב הצפוף, שכל סנטימטר ממנו שורץ בורות בהתגלמותה. כל סנטימטר ממנו מריע לכל אחד מהמתחרים שהם בחרו בהם לייצג את ביזה.

אני מפלס את דרכי בקהל ומתעלם מהחגיגות שלהם. הם לא עשו יותר מאשר לשלוח אפורים ואליטות הגנתיות אל מותם. והיא אחת מהם.

אבל זה אמור היה להיות אני. אני זה שאמור למות מוות אכזרי. למות לבד. למות בכלל.

פזמונים לכבוד השנה השישית של תחרויות הטיהור מהדהדים באוזניי, וכל מילה מזכירה לי בדיוק מה עשיתי – כלום.

כל חיי התחבאתי בצילה, מסתתר מפני החיים. ועכשיו היא נבחרה, אך ורק מפני שהיא לא התנהגה כמוני. העם הכיר אותה, אהב את קסמי הרחוב שהיא עשתה להם בתור נעלמת. והם בכל זאת גזרו עליה גזר דין מוות, בתואנה שמדובר בכבוד.

היא אליטה הגנתית. ולכן, היא מתה.

ואני חייב למצוא אותה.

הידיים שלי מלוכלכות באבק פחם, בגדי העור נדבקים אל עורי המיוזע כאילו אני עדיין מחשל פלדה מעל ללהבה יוקדת. עברתי כל הלילה והמשכתי עוד, עד שההמולה הצליחה לגרור אותי מהסדנה.

הייתי צריך ללכת לפגוש אותה אתמול בלילה. הייתי צריך להיות שם כשהיא גילתה.

ועכשיו אני נדחק בין ים האנשים בניסיון למצוא אותה לפני שיהיה מאוחר מדי. אני מעביר מבט על הרחוב העמוס, מבחין בכרכרה המשקשקת לעבר סופו. היא עוצרת בחריקה, הסוסים נראים חסרי סבלנות כמעט כמו הנהגים, להוטים לעזוב את השיכונים.

אני יודע בדיוק איך הם מרגישים.

אני נדחף קדימה כשהקהל הדחוס מתחיל לנהור לעבר הכרכרה, מתקבצים כאילו מציעים להם נסיעה חינם מתוך החור הזה. בחוסר רצון, אני מניח לעצמי להיסחף קדימה ומצליח להבחין בה מטפסת פנימה.

אחד החיילים עוזר לה לעלות על המדרגה, ובמחווה שמתאימה להרהר כל כך, היא מודה לו בביישנות, כאילו הוא לא מלווה אותה אל גורלה המר. שערה השחור והחלק הוא הדבר האחרון שאני רואה לפני שהיא נבלעת בכרכרה הסגורה.

העולם כמו משתתק, מאט את סחרורו עם כל נשימה נרעדת שאני מצליח להפיק.

לא הייתה לי הזדמנות להיפרד ממנה. האגודל שלי מוצא את הצלקת שמשסעת בעקמומיות את שפתיי, עובר עליה כמו שעשיתי ביום שבו החיים שלי הפכו לסוד. קהות חושים מוכרת מתחילה לדמם ולעטות אותי, שוטפת כל חלקה בגוף שלי במרירות.

אני בדיוק עומד להסתובב, לא מסוגל לראות אותה מובלת אל מותה.

ואז הבזק של כסף צד את מבטי. אני מרים מבט מעל לעשרות הראשים שמנקדים את הרחוב, רואה אותה צועדת לעבר הכרכרה עם השיער שמספר לי כל מה שאני צריך לדעת.

אז, זו הגיבורה הכסופה המפורסמת. השמועות על איך שהיא הצילה את הנסיך קאי הצליחו להגיע אפילו לאוזני – הוכחה לחשיבות שהיא הצליחה להשיג במשכנות העוני. אולי אני סתם ספקן, ואולי אני האדם ההגיוני היחיד באזור, אבל הקרב שהיה לה עם המשתיק לא נשמע לי לגמרי אמין. קרב שהאוכף לעתיד בעצמו לא הצליח לנצח.

ואני יודע בדיוק איך זה להיות בנעליו של קאי. אני צופה בה מטפסת אל הכרכרה כשדמות מקפצת לוכדת את תשומת ליבי. תלתליה הכהים מקפצים עם כל ניסיון שלה לראות מעל לקהל. הידיים שלה מורמות, מנופפות בפראות אל הגיבורה הכסופה. היא צועקת משהו כנראה נוגע ללב, מילות פרידה מבוזבזות שלעולם לא יישמעו.

אני רוכן מעל לזוג צעירות ששרות את הפזמון בסולם שונה משאר הרחוב. אני מצמצם את עיניי, מתקשה לראות את פניה של הנערה בגלל קפיצותיה העיקשות. משהו בה נראה לי קצת מוכר, כאילו זאת לא הפעם הראשונה שבורכתי בנוכחות העליזה תמידית שלה.

אני מגלגל את העיניים כשאני נזכר.

אה, אני יודע בדיוק מי היא. למעשה, אני מאמין שהיא אפילו נכנסה לרשימה הולכת ומתארכת של סיבות שבגללן לא כדאי לי לצאת מהסדנה.

רכשתי חומרים מסוחר שהיה להוט לקחת את הכסף שלי באותה מידה שאני הייתי להוט לסגת בחזרה אל הבקתה המהוללת שלי. חבילת עור הייתה תחובה מתחת לזרוע שלי ומצב הרוח שלי היה אדיש במיוחד, כששמעתי מישהי משווקת את הסחורה שלה באנרגטיות מגוחכת.

ואז ראיתי אותה, שערה המתולתל קיפץ עם כל תנועה מלאת מרץ של הראש שלה. היא הייתה מוקפת בשלל פרטי לבוש, בזמן שהיא תיארה פריט שידוע בעיקר בתור 'חולצה כחולה' בתריסר מילים בערך יותר מהנחוץ.

יכול להיות שאמרתי מילה או שתיים, אף על פי שפרטי השיחה שלנו ממש לא היו מעניינים דיים, בשביל שארצה לבזבז זמן על ניסיונות להיזכר בהם.

זה קרה לפני כמה שבועות, אבל אין שום ספק שאותה בחורה, שברגע זה מנופפת בזוג ידיים אחוזות טירוף בהמשך הרחוב, היא אותה תופרת שנוהגת למכור את הסחורה שלה בפינת אחת הסמטאות.

והיא פייזרית. זה מסכם את כל מה שאני יודע עליה. כלומר, זה והיכולת המדהימה שלה לדבר בלי להתעייף.

אני מסתכל עליה מפריחה נשיקות אל הגיבורה הכסופה, כל כך הרבה נשיקות עד שאני מתכוון להיות עד להתעלפות הממשמשת שלה. אבל היא לא מתעלפת, ואני ממשיך להסתכל על הפגנת החיבה מחממת הלב שלה כלפי הנערה הזו.

כל נפנוף פרוץ וצעקה שכולה רגש, מלאים כנות ברורה כשמש. התופרת הזו מכירה את הגיבורה הכסופה, באופן אישי, ככל הנראה. כנראה מספיק כדי לעשות הכול למענה.

המחשבות שלי משתוללות בפראות, זוממות. תוכנית אימפולסיבית

להחריד מתחילה להירקם, תוכנית שכנראה אסור שתצא את גבולות המחשבות שלי, לא כל שכן תצא לפועל.

אבל זה עשוי להצליח.

זה בדרך כלל מה שחושבים ממש לפני שהכול הולך לעזאזל.

ובכל זאת, אפשר גם להגיד שהמצב לא יכול להיות גרוע יותר.

פרק 2

אִתָּךְ

פיסות בד הן היחידות שמארחות לי חברה. זה נשמע הרבה יותר מדכא מהמציאות, באמת. זאת תהיה תקופת בדידות זמנית בלבד. ברגע שפיי תחזור מהתחרויות – כי אני מסרבת להאמין שזה ייגמר אחרת – היא תחזור לישון בדממה משמאלי. אני זוה קצת כשאני חושבת על זה, דואגת להשאיר מספיק מקום, כדי שהנוכחות הלא גשמית שלה תוכל לישון בשלווה. אני לא מוכנה לישון בצד שלה, ובמקום זאת שומרת אותו עם ערמת הבדים שלי. מנציחה אותה, אם תרצו. אבל לא במובן מת ומדכא. יותר בסגנון "אני מתגעגעת אלייך, ואל תדאגי, אני שומרת את המקום שלך". המבצר קצת יותר חשוף לרוחות הלילה, אף על פי שזה כנראה מפני שבנינו אותו מעשרות חפצים אקראיים כשהיינו בנות שלוש-עשרה. דחף פתאומי לעשות לבית הקטן שלנו מהפך, מעורר בי התרגשות שלא מאפשרת לי להירדם. לפיי מגיע לחזור הביתה למבצר נפלא הרבה יותר. אבל אני מניחה שהיא תוכל לקנות חצי ממשכנות העוני, אם היא במקרה תנצח בתחרויות. כמה מדהים זה יהיה אם היא תצליח? תצליח לזכות באירוע שאמור להציג לראווה את כוחות־העל של האליטות, שעה שהיא בכלל לא אחת מהן. אבל אם יש בעולם רגילה שיכולה לעשות את זה, זאת פיי. היא תשטה בכולם עם יכולות ה'מדיום' שלה, כי אם היא לא הייתה מגלה לי את האמת, כנראה עוד הייתי מאמינה בהצגה של חדות ההבחנה שלה.

אני מתחפרת עמוק יותר בשמיכה שלנו, המוח שלי שוקק מרוב אפשרויות. ואז אני מהנהנת לעצמי, מחליטה סופית לעצב מחדש את המבצר בתור הפתעה. זאת תהיה המתנה שלי אליה.

לא שמתי לב שנרדמתי עד שקרן שמש מדגדגת לי את המצח. אני מתהפכת והפנים שלי מגלות שערמת שאריות הבד דווקא נעימה למדי, עד שהחוטים גורמים לי להתעטש. ברגע שהאף שלי חדל מהמתקפה שלו, אני מתיישבת ומסיטה לאחור את הפוני שנדבק לי למצח. עיניי הישנוניות נפקחות באיטיות, אבל מגלות מהר מאוד שהמקום לידי ריק.

אני מהססת במקומי מאחורי המבצר, לא בטוחה מה לעשות עם עצמי. בחמש השנים האחרונות, הדבר היחיד שהעיר את פיידין בבקרים הייתה העקשנות שלי. ואולי משהו בי נהנה מהשגרה, מהמחשבה שאני הייתי האדם הראשון שהיא ראתה. בכל זאת, המטלה ההיא לא נועדה לבעלי לב חלש. היא עקשנית, אפילו מתוך שינה.

בנחישות שהייתי מעדיפה לא לגייס עכשיו, אני מצליחה לקום על הרגליים. אני מחליפה חולצה גדולה מדי באחרת, מנסה להעביר אצבעות בסבך התלתלים שהרווחתי מלילה של התהפכות מצד לצד. כעבור כמה רגעים אני מרימה ידיים, כמו בכל יום. זה כבר הפך לחלק מהשגרה היומית שלי.

אחרי שפיתלתי את שערי לקשר פרוע מאחורי העורף, אני אוספת צרור בגדים בזרועותיי ועוברת היישר דרך המחסום של המבצר שלנו. אור השמש מכסה את גגות החנויות המתפוררות כשאני יוצאת אל ביזה, קרניה מתגנבות במורד הקירות ומתפזרות על המרצפות. אני מחייכת אל המחזה ומברכת את הכוכב הזוהר בדממה בברכת בוקר טוב. תמיד היינו קרובות, אני והשמש, מחוברות באופן שאני לא מסוגלת להסביר.

אני חולפת על פני כמה וכמה סוחרים שמכינים את העגלות שלהם לקראת היום, מחייכת אל אלה מהם שמעריכים את המחווה. שגרה. שוב.

כמעט הגעתי אל הפינה שלי כשניחוח של בצק טרי נישא לעברי. הבטן שלי מתלוננת בקולניות על הריח, רוטנת על המחסור באוכל. ומתברר שכפות הרגליים שלי מקשיבות לה. הן נושאות אותי אל מקור הניחוח בזמן שאני מחבקת את גוש הברדים חזק יותר אליי.

ככה אני מוצאת את עצמי עומדת מול העגלה של אחד הסוחרים, המכוסה בערמות גבוהות של מאפי קינמון. הוא מניד חדות בראשו ואני מחייכת אליו במתיקות, כאילו אני לא שוקלת לעבור על החוק. אבל אני מרגישה שהפיתוי הזה נוצר במיוחד בשבילי. הבטן שלי עיקשת, הידיים שלי משתוקקות לחטוף אחד מהמאפים המזוגגים. מעולם לא הייתי טובה בזה במיוחד, ולכן תמיד השארתי את תחום ההתמחות הזה לפיי. אבל היא השאירה אותי לבד עם התיאבון שלי ובלי קול ההיגיון. איזה צירוף מסוכן. והרעב מטביע את כל הרציונל שלי כרגע.

אז כשהסוחר מסובב אליי את הגב, אני משחזרת את ההיסטוריה. אני גונבת מאפה.

הרבש שזולג בין אצבעותיי הוא התגלמות הדו'ה וו. אני מסתכלת עליו מנצנץ בכף ידי ונאבקת להחזיק את אסופת הבגדים שלי מתחת לזרוע אחת. אני מסתובבת באיטיות, לוחשת בקשת סליחה אל האיש האדיב למראה ומתרחקת מהדוכן שלו.

באותו רגע, חצאית הקפלים הירוקה שתפרתי במשך שעות נופלת מתוך הערמה ונוחתת מאחוריי. אני סבה על עקביי ומתכופפת להרים אותה לפני שהסוחר ישים לב ו –

”הי! יש לך כסף בשביל זה, ילדה?”

אני מועדת ופורצת בריצה.

אני בן אדם נורא שגונב ובורח מהשלכות מעשיו. לא שפיי היא בן אדם נורא. לא, אני פשוט לא בנויה לזה. המצפון שלי לא יכול למחול על מעשה נורא שכזה.

”סליחה!” אני צועקת כשאני רצה ברחוב. “אני בטוחה שזה ממש טעים ולגמרי שווה את הכסף שאין לי!”

אני מפלסת את דרכי בין קהל האנשים ההולך וגדל, מרגישה את הבגדים נופלים עם כל צעד מהיר. פנים מטושטשות מסתכלות עליי חולפת על פניהן, ואחת מהן עוטה מסכה לבנה.
מושלם. חייל המשמר הקיסרי שם לב אליי.

בדיוק כמו שקרה לפני חמש שנים, על אותו הפשע בדיוק. אני רוצה לצחוק על הטיפשות החוזרת שלי. אלא שפיידין לא פה כדי להציל אותי הפעם, כך שאין לי ברירה אלא לברוח לבדי ולנסות לחמוק מהפשע שלי.

החייל רודף אחריי עכשיו, פוקד עליי בצעקות שאפסיק לרוץ. אני מכריחה את עצמי להתעלם מהאיומים שלו וחולפת על פני הסמטה המוכרת שבה נחבא המבצר שלנו. אני מרגישה כאב של ממש כשאני זורקת את הבגדים שלי לעבר המבוי הסתום שם, אבל מנסה להרגיע אותם כשאני צועקת, "אני אחזור לקחת אתכם!" ואז עוצמת את העיניים כדי שלא אצטרך לראות את הבגדים האהובים שלי נוחתים על אבני המרצפת המלוכלכות.

חופשייה מהצרור, אני רצה לאורך הרחוב וגוערת בעצמי באלם על מה שעשיתי. אבל זה בכל זאת לא עוצר אותי מלזלול כמה ביסים מהמאפה, כשאני מנסה לצמצם את ממדי הראיה המפלילה.
אני פונה לעבר כמה רחובות, חוצה סמטאות ומנסה לא להיחנק מהסחורה הגנובה. החייל עוד דולק בעקבותיי כשאני עוקפת פינת רחוב בשעטה ו –

זרועות גדולות נכרכות סביבי ומושכות אותי לאחור, אל גוף לא מוכר. ניסיונות המאבק שלי חסרי טעם בהשוואה לגודלו של מי שנמצא מאחוריי. אני בדיוק עומדת לצעוק כשיד לפתע נצמדת אל הפה שלי, מדיפה ריח דמוי פיח שצורב לי באף.

אני נמשכת לאחור, רחוק יותר ויותר, עד שהשובה שלי מתנגש עם הקיר ו –

ועובר ישירות דרכו, מכריח אותי לעשות כמוהו.
אני מועדת מהצד השני של הלבנים וכפות הרגליים שלי מתבלבלות

מתחתיי. זרוע שרירית מרימה אותי מהרצפה לפני שאני מחליקה מאחיזתו ומתרסקת עליה, פנים קודם. יד גדולה עוד מכסה לי את האף והפה ואני מנסה נואשות להשתחרר כדי שאוכל לירוק לעברו כל מילה שאני נאלצת להחניק.

ואז אני מתעטשת אל כף היד.

”שיט!”

כפות הרגליים שלי בקושי מספיקות לגעת ברצפה כשאני נהדפת הרחק ממקור הקול העמוק, והאף שלי עוד צורב מהאבק שמכסה את ידו. אני נושמת עמוק ומסתובבת אליו, מנסה לאסוף את המחשבות שלי ולרסן את רגשותיי.

אבל שני הניסיונות נכשלים, כי בדיוק כשאני סבה על עקביי אני גם פולטת לחישה מחוספסת, ”גם אתה פיזור?”

ואם נשארה בראש שלי אפילו מחשבה רציונלית אחת, היא נעלמת בשנייה שאני רואה אותו.

אם יש אלוהים, הגבר הזה הוא בלי ספק הוכחה שיש אנשים שאלוהים אוהב יותר מאחרים.

הוא עוצר נשימה באותה מידה שהייתי מתארת לעצמי שפצע מדקירה עוצר נשימה, הוא כה נאה עד שזה מפלח אותי. כמו להב, הכול בו חד וקר.

ולפתע, משהו בו נראה לי מוכר במעורפל.

אני מרימה את הראש ועיניי מוצאות את עיניו הכהות ונודדות למטה, אל עצמות הלחיים החדות מתחתיהן. אני עוקבת במבטי אחרי הקימור במרכז השפה העליונה שלו עד שמבטי מגיע אל הצלקת שמשסעת את שפתיו. כל מה שנמצא מתחת לפניו נחבא מתחת לבגדים עבים משולבים בעור, אבל הגודל הפיזי שלו ניכר. השרוולים הכהים שלו הופשלו ברשלנות עד למרפקים, חושפים זרועות שריריות מוכתמות באבק השחור שגרם לי –

”התעטשת לי לתוך היד.” הוא מותח את הזרוע שלו לפניו ומצמצן

אליה כלא מאמין.

"טוב..." כל הגוף שלי מסמיק כשאני מתאמצת להגיד משהו. "היד שלך גרמה לי להתעטש."

"מה את אומרת? לא שמתי לב." הוא אומר בציניות חסרת הבעה ומעביר את כף ידו במורד המכנסיים שלו.

אני נדרכת קלות בתגובה לנימת קולו, אבל כשאני נזכרת ברושם הראשוני האומלל שהשארתי עליו, אני מכריחה את עצמי לחייך בתקווה שהוא יחייך אליי בחזרה. "אאאז..." אני אומרת באיטיות, מושכת את המילה, "אתה פייזר?"

הוא מרים את היד שלא טימאתי בעיטוש שלי ומעביר אותה בשערו הכהה. הוא פרוץ, וכנראה ארוך דיו לקשור אותו לאחור ברצועה. אבל כשהוא מסיט את הקוצות הסודרות מפניו, אני מבחינה בפס כסוף שמסתתר בין הגלים השחורים והקשוחים.

ליבי עוצר כשאני רואה אותו. ונזכרת בפיי.

"העובדה שעברתי דרך הקיר לא הייתה הוכחה מספיקה?" הוא שואל ביובש ועיניו סוף-סוף עולות אל שלי.

משום מה, אני לא חושבת שהוא יחייך אליי בזמן הקרוב. או יגיד לי מילה טובה. אבל זה לא אומר שאני לא יכולה לנסות לזכות במשהו כזה.

"סליחה, אממ, פשוט אף פעם לא פגשתי פייזר אחר." אני מחייכת, למרות פניו חסרות ההבעה. "זאת אומרת, ידעתי שיש עוד פייזרים, כמובן. אני לא מיוחדת מספיק להיות היחידה. אבל —"

"טוב, אני בטוח שמה שזה לא יהיה שאת מנסה להגיד מעניין להפליא, אבל אנחנו חייבים לגשת לעניין." הוא מניד בראשו חדות ושולח לי מבט שלרעתו ודאי משדר אהדה. "אז אני אתן לך לשאול עוד שאלה אחת לפני שאני אתחיל להסביר הכול."

אני ממצמצת אליו, מבולבלת לרגע. "סליחה?"

הוא מרים את הגבות. "את בטוחה שזאת השאלה שאת רוצה לשאול?"

"ע-על איזה עניין אתה מדבר?" אני מגמגמת. "מה קורה פה?"

"טוב, אלה שתי שאלות. תבחרי את השאלה שאת מעדיפה לשאול."

אנחנו מסתכלים זה על זה.

אני רק יכולה לדמיין מה פיידין הייתה עושה במצב הזה, ואין לי ספק שפגיון היה מעורב בזה. אבל אני בוחרת בגישה אלימה הרבה פחות – אולי אני אצליח לעלות לו על העצבים עד שהוא יחליט לצאת לי מהחיים.

אני נושמת עמוק ומורחת חיוך על הפנים שלי. "טוב," אני אומרת במתיקות. "אתה יכול לדחוף את היד שלך לקיר בשבילי? תמיד רציתי לראות מישור אחר עושה את זה."

הוא מרים יד ומשפשף את פניו. "אני בכלל לא מבין למה אני מופתע, למען האמת."

אני מחכה עד שהוא יצעד אל קיר הלבנים ויושיט את היד. "אה, רגע." אני מצחקקת בתמימות והוא לוקח את הזמן שלו כשהוא מסתובב אליי. "לא הקיר הזה. לא, רציתי שתדחוף את היד דרך הקיר ההוא."

אני מצביעה על הלבנים מולו, וזוכה בחיוך סרקסטי מהגבר האלמוני שאני לא בטוחה אם הייתי רוצה לפגוש שוב. כשהוא מגיע אל הקיר שבחרתי בו, הוא מסתובב ומרים גבה. "יש לך יד מועדפת? אולי זו שהתעטשת עליה?"

"לא, זה יהיה מטופש מצידך!" אני צוחקת בקלילות.

הוא שולח את יד שמאל אל הקיר.

"במחשבה שנייה, אני מעדיפה את יד ימין."

הוא מסתובב אליי בנוקשות, בקושי מצליח לרסן את הרוגז ששופע ממנו. "יש לך עוד בקשות? אולי תרצי שאדחוף גם את הראש שלי פנימה? אולי כף רגל?"

אני מנענעת בראשי ושולחת אליו חיוך קצת רחב מדי. "לא!"

הוא מסתובב בחזרה אל הקיר. כמה פעימות עוברות כשהוא רק מחכה. הוא מעיף מבט מעבר לכתף שלו ומחליט שעכשיו הוא סוף-

סוף יכול להעביר את היד שלו דרך הקיר. אני רואה אותה נעלמת לעבר הצד השני, מחייכת אל המחזה המוכר. זה מנחם באופן מוזר, למצוא מישהו שאותו הכוח זורם בעורקיו. לא משנה כמה גס רוח הוא. הוא משחרר את היד שלו מהקיר ושולח לי מבט עייף. "מרוצה?" אני משלבת את הזרועות שלי בניסיון להיראות מאיימת. "ואם אני לא?"

"החיים מלאים באכזבות, לצערי." הוא חוזר אליי, קולו עמוק ומשועמם. "ועכשיו הגיע הזמן שאספר לך למה הצלתי לך את התחת." אני נועצת בו מבט תמה. "כן, באמת תהיתי למה עשית את זה. כי אני מקבלת את הרושם שלא עשית את זה מטוב-ליבך." "מובן שלא." הוא משלב את זרועותיו המוכתמות מעל לחזהו עטוי העור. "ואם כבר אנחנו מדברים על זה, למה לעזאזל לא עברת דרך הקיר של אחד הבניינים כדי להיפטר מהחיה?"

צורך פתאומי להתגונן עולה בי ואני מרימה את הסנטר. "טוב, אני... אני אף פעם לא יודעת מה מחכה לי בצד השני." ואז הסביבה האפלולית מסיחה את דעתי, כאילו אני מבחינה בה לראשונה. אנחנו עומדים בבניין מתפורר, שגנטש בידי כולם, מלבד היצורים שעוד כנראה מזדחלים בתוכו.

הוא מסתכל עליי במשך כמה שניות מתוחות ואז אומר, "מוזר." אני יכולה להרגיש את עיניו משתהות עליי ומעדיפה לא לדעת מה בדיוק הוא רואה. כנראה את אגלי הזיעה שמנקדים לי את המצח, או אפילו את רעמת השיער הסבוכ שבורח מהפקעת המרושלת ממילא. אני מעבירה יד דביקה במורד צד המכנסיים שלי במבוכה, מנסה להיפטר משאריות הדבש שעוד מכסה את כף היד שלי.

כשהוא סוף-סוף מסיט את המבט, נימת קולו לפתע רצינית. "בסדר, אני... אני צריך את עזרתך."

הוא כמעט מגלגל את העיניים למראה החיוך שמתפשט על הפנים שלי. "סליחה, אתה יכול לחזור על זה?" אני מבקשת במתיקות ומקשתת את כף ידי מסביב לאוזן.

אני שוב רואה את אותה האהדה המעושה מחלחלת אל תווי פניו. "אין סיכוי. כל השאלות והבקשות שלך נגמרו, דובשנית." הוא נושם עמוק ומתחיל לפסוע בחדר בהיסח הדעת. "את תופרת, נכון?" "איך אתה יודע שאני –" קולי נעצר בדיוק כשליבי עושה זאת. אני ממצמצת אליו, ותווי פניו לפתע משתנים והופכים מוכרים באופן בלתי ניתן להכחשה. אני נשנקת והוא נרתע בהפתעה ומניח יד מעל ליבו. "אתה! אני מכירה אותך!"

הוא מסיט את מבטו ממני, מתחמק ממבטי במפגן של רגשות אשמה. "חשבתי שנראית לי מוכר," אני פולטת ומייד נועצת אצבע מאשימה בחזה שלו. "אתה זה שצעק עליי ברחוב!"

הוא מושך בכתפיו בחשש ומגרד את העורף הפרוע שלו. "הייתי מעדיף לקרוא לזה ביקורת בונה, אבל אני יכול להבין למה –" "טוב, אתה העברת ביקורת על החולצה האהובה עליי."

"ואני עדיין מאמין במה שאמרתי. היא הייתה צריכה להיות –"

"אדומה," אני מסיימת בחריקת שיניים. "כן, אני זוכרת."

הוא נראה כאילו הוא עשוי לצחוק. "טוב, כבר מכרת אותה?" אני לא מצליחה להסתכל עליו כשאני רוטטת, "לא, הלקוח הסכים איתך."

הוא עוצם עיניים, מנהל מאבק פנימי כלשהו שגורם לו לנשוף ארוכות. "לרוע מזלך היה לו טעם טוב."

אני חורקת שיניים וזאת הרגשה זרה ורצופת תסכול. הגבר הזה הוא, עד כה, בלתי נסבל למדי. מעולם לא פגשתי מישהו קר ומתנשא כל כך. זה מרשים, למען האמת, היכולת שלו לערער את שלוות הנפש, אפילו את זו שלי.

המחשבה גורמת לי להדק לפתע את הלסת ולהציב לעצמי מטרה חדשה. אני מסרבת בזאת לתת לו את הסיפוק שברוגז שלי.

ומשום כך אני מבהילה אותו בחיוך רחב ואומרת, "אז, למה בדיוק אתה זקוק לעזרה שלי?"

נדרש לו רגע להתאושש מהשינוי החד ברגשות שלי. "תראי." הוא

נאנח. "מישהי שחשובה לי מאוד בדיוק נשלחה לתחרויות." הוא מביט עמוק בעיניי. "את יודעת בדיוק איך אני מרגיש." "איך אתה...?" "קולי רועך והמצח שלי מתקמט בבלבול." "איך אתה יודע את זה?"

"הייתי ברחוב כשהכרכרה הגיעה לקחת את המתחרים לטירה." הוא מכחכח בגרון. "ראיתי את הרה נכנסת אליה ואז את הגיבורה הכסופה נכנסת אחריה. ואז ראיתי אותך, קופצת ומנופפת אליה כאילו היא כל עולמך."

"כי זה בדיוק מה שהיא," אני לוחשת. "ובכן, אני לא יודע מה איתך, אבל אני לא זכיתי להיפרד מכל עולמי." הוא מסנן את המילים כאילו הן משאירות טעם מר בפיו. "הרה לא תשרוד את התחרויות האלה. ובגלל זה אני זקוק לעזרתך." אני שולחת לו מבט מלא אהדה ומנענעת בראש. "מה אני כבר יכולה לעשות?"

הוא צועד לעברי, גומע את המרחק שמפריד בינינו. "אני צריך להיכנס לטירה ולראות אותה עוד פעם אחת אחרונה. יש משהו שאני חייב לתת לה." המילים מתגלגלות מפיו בשטף, בהולות וכנות יותר מכל מילה שקדמה להן. "אני יודע שזה כנראה נשמע מטורף, אבל אם את יכולה לגרום לי להיראות כמו חייל המשמר הקיסרי, אני אוכל לעבור דרך הקירות ולהסתובב בטירה בלי לפחד שיתפסו אותי."

שפתיי נפשקות והלם מכניע כל רגש אחר. "אתה רוצה שאני אחפש אותך לחייל?" "יש לך רעיון יותר טוב?" הוא שואל.

מהר מאוד אני מגיעה למסקנה שאין לי, למעשה, רעיון יותר טוב. אני מניחה את ידיי על מותניי כשאני מרימה אליו מבט עיקש. "ולמה שארצה לעזור לך? לא בדיוק השארת עליי רושם טוב במיוחד." אני משתתקת לרגע. "בשתי הפעמים שנפגשנו."

"טוב, הקסם שלי לא מתאים לכל אחד." הוא נאנח ומרים את היד,

מעביר את האגודל שלו על הצלקת שמפצלת את שפתיו. "אבל אני מבטיח לך, זה יועיל לשנינו."

אני מקמטת את המצח. "איך בדיוק?"

"קודם כול, מאוד ברור לי שאת צריכה... עזרה." אני בדיוק עומדת למחות כשהוא מרים יד מכוסת פיח ומשתיק אותי. "אני צריך להזכיר לך את ניסיון הגניבה הקטן שלך מלפני רגע?" הוא מצקצק בלשונו ומנענע אליי בראשו במורת רוח. "אני יכול להציע לך אוכל. מים. ציוד. הכול."

מפתה להפליא. המגיפה יודעת שאני לא אשרוד הרבה זמן בלי שפיידין תהיה פה לגנוב בשבילי מזון. "ומה עוד?"

הוא מרכין את ראשו קלות ומבטו חודר. "סיכוי לראות את החברה הכי טובה שלך שוב לפני שיהיה מאוחר מדי."

אני מתרעמת על הרמיזה שמשמעת מדבריו. "מובן שאני אראה אותה שוב. כשכל זה ייגמר."

קולו צונן דיו להעביר צמרמורת במורד גבי. "אבל מה אם לא תראי אותה שוב?"

אני בולעת רוק, שונאת את עצם העובדה שאני שוקלת את דבריו. "אז אני אבוא איתך. אל הארמון." הוא מהנהן באיטיות. "ואני אלך לפגוש את פיידין בזמן שאתה תיפגש עם הרה?"

עוד הנהון. "לפי מה שאני יודע, הן אמורות להיות באותו אגף של הטירה בזמן התחרויות. אבל למרבה הרוגז, אין לי מושג איפה זה בדיוק."

"וזאת הסיבה שאתה רוצה מדי חייל. כדי שתוכל להסתובב במסדרונות בחופשיות ולחפש את האגף הנכון," אני אומרת בלחש ומהנהנת בהבנה.

"בדיוק." הוא מושיט לי יד מפוחמת ושפתיו מתעקלות קלות במשהו שעשוי להיחשב לחיוך. "עשינו עסק?"

אני מרימה את מבטי מכף ידו המוכתמת. "לא שאלת איך קוראים לך."

הוא נושף ארוכות. "סליחה, הייתי מרוכז בפרטים חשובים יותר." למראה פניי חסרות ההבעה, הוא רוטן, "בבקשה, חלקי עימי את הכבוד שבידיעת שמך. אני פשוט מוכרח לדעת אותו." אני מחייכת חיוך קורן. "אני אדנה. תודה רבה ששאלת. ואיך קוראים לך?"

הוא מחייך אליי בציניות ועונה בחוסר רצון, "תקראי לי מאק." "ובכן, מאק –" אני מושיטה את ידי ואוחזת בידו המחוספסת – "יש לך שותפה."

"ובכן, שותפה, אנחנו חייבים לפעול במהירות. אין לנו הרבה זמן לפני שהתחרויות יתחילו."

פרק 3

מאקו

"אני מניח שאת רעבה, לאור העובדה שסיכנת הכול בשביל מאפה קינמון."

הלסת שלה נשמטת בהלם קומי ועיניה מסתכלות לכל מקום, מלבד על הרחוב העמוס לפנינו. לפני שהיא מספיקה להגיב, אני כורך זרוע אחת מסביב לכתפיה, מגלגל את העיניים ומושך אותה הרחק מדרכה של העגלה המתקרבת.

דומה שהיא בקושי מבחינה במטרד, וההבעה ההמומה שעל פניה נשארת במקומה. "איך ידעת שגנבתי –" היא עוצרת את עצמה ומסתכלת מסביב בחשש, כאילו אחד החיילים עלול לזנק עליה ברגע שהוא ישמע על הפשע הנורא שהיא ביצעה. רק כשהיא מחליטה שהשטח נקי, היא לוחשת, "איך ידעת שגנבתי מאפה קינמון?"

"הדבש עדיין על היד שלך," אני אומר ביובש. היא מיד משלבת את ידיה מאחורי הגב ונראית מבוישת. "ואחרי שראיתי את החייל ההוא רודף אחרייך, ובכן, אני מבריק מספיק כדי להגיע למסקנה הברורה הנכונה."

אני נשמע שאנן מאוד, אף על פי שהאמת שונה לגמרי. למעשה, צפיתי בה כל הבוקר וראיתי את ניסיון הגניבה מעורר הרחמים שלה. אבל אני לא אומר את זה, כמובן, כי יש לי תוכנית להוציא לפועל. תוכנית מאוד מטופשת וקצת משוגעת.

"מבריק, הא?" היא שואלת ומרימה גבה בספקנות.

"בעיני עצמי."

היא מהמהמת. "אני מבינה."

אנחנו צועדים בדממה, מוקפים רק בהמולת הרחוב.
במשך שמונה שניות נפלאות.

"יש לך עבודה?"

אני מלכסן מבט אל הבעת פניה העליזה. "אני עובד בשביל עצמי."
הפעם, היא מחזיקה שש שניות בסך הכול לפני שהיא מדברת שוב.

"יש לך תחביבים?"

"אהבה עצמית." אני לוכד את מבטה לפני שאני מניח לעוד הערה

סרקסטית לבקוע מפי. "ולפעמים גם תיעוב עצמי."

שפתייה נמשכות מטה בתסכול, אבל היא ממהרת לדכא אותו
באחת מההבחנות התוססות להפליא שלה. "טוב, אני רואה שאתה
ממש איש שיחה למופת!"

אני שולח לה עוד מבט מזווית העין. "לימדתי את עצמי."

הנשימה העמוקה שהיא שואפת נשמעת אפילו מעל לשאון התמיד
של סמטת ביזה. אני כמעט מחייך. כי אני בן אדם נורא שלא מאמין
שיש אנשים שמסוגלים להיות שמחים כל כך. ואולי היא באמת כזאת,
אף על פי שהיא ודאי מתנהגת ככה מפני שהיא עדיין לא מכירה אותי
היטב.

אולי אני אצליח לשבור אותה, מאחר שאני כנראה הסיוט הכי נורא
שלה – ההפך שלה. ואני אעשה לה טובה, בעצם. אני ארחיב את קשת
הרגשות שלה. אגרום לה לאמץ אל ליבה כל רגש אחר מלבד שמחה
תמידית ובלתי נסבלת.

אני מעיף לעברה מבט, רואה אותה מטה את הראש לעבר השמיים,
עורה זורח בקרני השמש החמימות שמלטפות את פניה. החולצה
הסגלגלה שהיא לובשת נופלת במורד הזרוע שלה, חושפת עצם בריח
עדינה וכתף כהה. עיניי מטיילות לאורך התלתלים השחורים שמקפצים
בהתאם לקצב צעדיה. פוני סתור מרפרף מעל עיניה הירוקות־חומות,
שבורקות במעין שלווה שאין לה מקום במשכנות העוני.

אין בי אפילו מחשבה צינית אחת שתכחיש את העובדה שהיא

כנראה האישה היפה ביותר שאי־פעם היה לי העונג להביט בה. השלווה שלה מאיימת – וזו סתירה בפני עצמה. ואני כמעט רוצה לתעב אותה על כך. כי אני מפחד שיש סיכוי שאתחיל ליהנות ממנה. "אזוזו..." היא מושכת את המילה ונותנת לי די זמן להסתכל עליה

לפני שהיא תופסת אותי נועץ מבטים. "לאן אתה לוקח אותי?" "למקום שכנראה יגרום לך להתעטש עליי." ואז אני מוסיף ביובש,

"אז אני אשמור על מרחק."

היא מושכת בכתפיה. "כל עוד אתה קרוב מספיק לארח לי חברה." ההערה, לרוע המזל, מעוררת את העניין שלי. "אני לא זוכר שזה נכלל בעסקה שלנו."

היא מסתכלת עליי כאילו זה היה מובן מאליי. "זה כלול בעסקה כשמכירים אותי."

"יש עוד כללים שאני צריך לדעת עליהם?"

הבעת הפנים שלה היא התגלמות השאננות. "אני לא אוהבת גורים. אז בבקשה, אל תביא לי גורים." היא טופחת על שפתיה באצבע דקה כמהרהרת בדבר מה שנשגב בחשיבותו מנושא השיחה הנוכחי. "אה, ואני נבהלת מאוד בקלות כשאני מרוכזת בתפירה, אז אל תתגנב מאחוריי או משהו כזה. אני עלולה לדקור אותך במחט, ראה הוזהרת."

"רשמתי לפניי," אני נאנח. "יש לך עוד דרישות?"

שפתיה מתעקלות בחיוך שובב. "אני מצפה למאפה קינמון בכל יום. תמורת העבודה הקשה שלי, כמובן."

אני מעביר מבט על הגזרה הדקיקה שלה. "טוב, גם זאת דרך להוסיף קצת בשר על העצמות שלך."

אני מפנה את תשומת ליבי בחזרה אל הרחוב ההומה ונאלץ לחמוק מדרכן של כמה עגלות וילדים שמתרוצצים ועוברים ביניהן. ותוך כדי כך אני מוביל גם את אדנה, שבאופן מטריד כלל לא שמה לב אליהם. "על מה את מסתכלת?" נימת קולי מאשימה. "כי את ממש לא

מסתכלת על הרחוב שנמצא לך מול הפנים."

היא מחייכת קלות אל הסביבה. "די ברור לי שאנחנו רואים את העולם באופן שונה לגמרי זה מזה."

"תראי את העולם איך שמתחשק לך, אבל לפחות שימי לב לאן את הולכת כשאת עושה את זה." אני עוצר לרגע ושוקל את דבריי. ואז אני מעיף לעברה מבט ומרים את הגבה שלי בהפתעה. "זאת הייתה עצה טובה. כדאי לך לכתוב אותה."

היא צוחקת, אם כי אני בטוח למדי שהיא צוחקת על חשבונאי. בכל זאת, אני עדיין זוכה ליהנות מהצליל ששוטף אותי. "כן, כמה חכם מצידך."

אני מניד בראשי לעבר אחד הסוחרים והעגלה שלו, שמכוסה בבדים צבעוניים. "כמה את צריכה בשביל המדים? כמה מטרים?" אני עושה את דרכי אל תצוגת הצבעים המסחררת כשיד נסגרת מסביב לזרוע שלי. "מה נראה לך שאתה עושה?" היא מסננת ברוגז. "אני צריכה למדוד אותך לפני שאנחנו קונים את הבד." "את לא רצינית", אני אומר ביובש. "למה שלא נקנה בד עכשיו, ואז –"

"אנחנו נעשה את זה בדרך שלי, מאק." התקיפות הפתאומית שלה כמעט מבהילה. "או שלא נעשה את זה בכלל." אני מרים יד בכניעה מעושה. "בסדר. אני המום שהצלחת להפסיק לחייך לרגע כדי לגעור בי."

היא מחייכת בתגובה ומוכיחה את הטענה שלי. אחרי שאנחנו עושים עוד כמה צעדים לאורך הרחוב, אני מהנהן לעבר הסמטה מימיננו. "מכאן."

היא עוקבת אחריי כמו צל נמוך מדי שמחובר לי לקרסוליים. אני מוביל אותה לאורך הסמטה ומשתהה מחוץ לאחת מדלתות החנויות הרבות המוקפות בקירות האבן המתפוררים. אני שולה מפתח מכיס שמקשט את בגדי העור שלי ומתחיל בניסיונות השגרתיים לפתוח את הדלת.

רק אחרי שאני מטיח את הכתף שלי בעץ, הדלת על צירה החורקים

והחלודים נפתחת לרווחה סוף־סוף. אני משעין עליה אחת מזרועותיי ומסמן לאדנה להיכנס. אחרי שהיא שולחת לי חיוך מהיר, אני מסתכל עליה גומאת את כל חיי במבט אחד.

היא פוסעת ברחבי מה שאפשר לתאר, במקרה הטוב ביותר, כבקתה. זה מוזר, להסתכל על מישהו כשהוא בוחן את הבלגן שמייצג אותי.

היא מעבירה את אצבעותיה על מגוון הכלים והמתכות שזורקים ברחבי החדר ברישול. שכבה דקיקה של אבק פחם מכסה את כל סביבת האח העצומה, מזהמת חצי מהחדר.

כל חיי מתרחשים בחלל הקטן הזה. בחצי ממנו אני מתפרנס כנפח. אבל בצד השני ניצבת מיטה מבוֹלגנת, ומספר ארונות לא תואמים, שמלאים בכל הבגדים והאוכל שבמקרה יש לי.

היא כמו נרתעת מהאזור האינטימי של החדר, אף על פי שאני רואה את מבטה משתהה על המצעים המקומטים שעל המיטה. עיניה משוטטות וחוזרות אל שלל הנשקים שמעטרים את הקירות ואז מתמקדות בסדן הגדול ליד האח. "אתה נפח."

אני משלב את זרועותיי. "כמה חד־הבחנה מצריך." היא מתעלמת מההערה ושואלת, "למי אתה מוכר את הנשקים האלה?"

אני מושך בכתפיי. "למי שחכם מספיק לרצות אחד." היא עונה במבט תמה, דוחקת בי לפרט. "כל אחד בשיכונים זקוק לדרך להגן על עצמו. רק החזק שורד."

עיניה מתמקדות במדפי הנשקים. "אני מניחה שאף פעם לא הסתכלתי על ביזה מנקודת המבט הזו." היא מקמטת את המצח ברצינות. "תמיד הרגשתי פה בבית."

אני בולע רוק. "בתים הם בדרך כלל המקומות שהכי נפגעים בהם." בתגובה, היא משתתקת לרגע ארוך להפתיע. כלומר, עד שהיא כבר לא שותקת יותר. "אז, אתה פשוט נותן לאנשים איזה נשק שהם רוצים?"

אני נשען על הקיר, מתבונן בה בוחנת את המלאכה שלי. "טוב, הם בדרך כלל מבקשים ממני ללמד אותם איך להשתמש בנשק שהם בחרו בו."

היא פונה אליי בחיוך נדהם. "ואתה עוזר להם?"
 "אל תיראי כל כך מופתעת."

"מצטערת," היא צוחקת בחשש. "פשוט, חשבתי שאין לך מספיק טוב-לב בשביל להעניק לאחרים..."
 "טוב, אין לי טוב-לב להעניק לך," אני נושף בבזז. "אני לא מוכן לבזוז את הטוב שיש בי על מישהי שדי ברור שכבר יש לה מספיק טוב-לב משלה."

היא שוב צוחקת, ואף על פי שזאת לא הייתה הכוונה שלי, אני לא מתלונן על התוצאה. "אני אתייחס לזה כאל מחמאה."
 "אלא מה," אני רוטן ומתרחק מהקיר, מתקרב אליה.
 היא מרימה את הראש כדי להביט בעיניי. "מוכן לעבור מדידות?"
 "יש לי ברירה?"

היא קורנת מאושר. "לא!" היא מעבירה את מבטה על החדר בחיפוש אחרי משהו, ולבסוף שואלת, "יש לך סרט מדידה?"
 אני מחטט בכל הארונות המבולגנים שלי עד שאני במקרה מוצא סליל סרט שדחפתי עמוק לתוך אחד מהם. אדנה פותחת אותו במהירות ומייד דוחפת אותי אל מרכז החדר.

כשהיא מכחכת בגרונה, אני מסתכל עליה בשאלה. "אממ."
 היא מסיטה את מבטה במבוכה. "אני צריכה שתוריד את החולצה."
 לפני שאני מספיק לפתוח את הפה, היא כבר מברברת בקצב מהיר. "פשוט, אני לא יכולה למדוד אותך כמו שצריך עם כל הכיסים שמכסים את הבגדים שלך. כלומר, אתה יכול להשאיר את המכנסיים עליך, כי המכנסיים של החיילים בין כה וכה רחבים, אז אתה בעצם צריך להוריד רק את החולצה. אלא אם אתה לא רוצה לעשות את זה, כמובן –"

"זה לא שווה הסבר של עשר דקות." אני נאנח ומוריד את החולצה

בתנועה אחת מהירה. היא גולשת בקלות מעל לראש שלי, מאחר שהיא עשויה בעיקר מבד נמתח עם פאנל עור מקדימה, להגנה. אני זורק את החולצה על הרצפה ומסתכל על עיניה עוקבות אחרי התנועה, כשהיא נמנעת מלהסתכל על החזה החשוף שלי בכל מחיר. היא מצמצמת את עיניה לעבר הבד המקומט ואז מתכופפת ומעבירה עליו את האצבעות. "העור מונע מהניצוצות מלשרוף לך את העור?" כשאני מהנהן ומאשר את ההערה, היא מוסיפה בשקט, "אבל שאר החולצה עשויה מבד נושם שקל יותר ללבוש ליד האש." "והכיסים שם סתם כי נוח לשים בהם כל מיני כלים," אני מוסיף בפשטות.

חיוך קטן מעקל את שפתייה. "זה מזכיר לי משהו שתפרתי בשביל פיי. אלא שהכיסים נועדו לסחורה גנובה." אנחנו משתתקים לכמה רגעים איטיים.

"בסדר, תמתח את הזרועות שלך בשבילי, בבקשה." אני מציית בחוסר רצון, עומד לפניה בחזה חשוף וזרועות שלוחות. היא ממחרת להעביר את סרט המדידה במורד ידי ורגליי, רושמת את המידות על פיסת נייר שהיא מצאה. עיניה מתרוצצות על פני הגוף שלי, בלי להשתהות על אף פיסת עור יותר מדי זמן. אבל אני לא מפספס את התזוזה בגרון שלה, את רפרוף אצבעותיה, הקרות להדהים. היא מדיפה ניחוח של דבש, של שמחה טהורה. והוא מסיח את דעתי לחלוטין.

לאחר מכן היא שולחת את זרועותיה מאחורי הגב שלי, כורכת את הסרט מסביב לחזי. "תתעלם ממני," היא ממלמלת במבוכה, נשימתה החמה על עורי. אחרי שהיא מציינת את המידות ורושמת אותן, היא מרימה אליי מבט מודאג להצחקי. "טוב, מישו פה לא אוכל את מאפי הקינמון שלו."

אני נועץ בה מבט אטום. "ובכן, מישו אכלה – או גנבה – את כולם לפני שהספקתי לקנות אחד."

"אני מאוד מקווה שאתה לא מאשים אותי." עיניה פוערות, הקמט

במצח שלה מרשים. "תאמין לי, הייתי שמחה לסיים את כל מלאי המאפים בסמטת ביזה." היא מעבירה עליי את מבטה ומסיקה מסקנה מלאת משמעות. "עכשיו ברור לי למה אתה כזה רגזן." "אה, כן." אני אומר ביובש. "מחסור בבליסת מאפים. סוף-סוף הבנת את זה."

אבל תשומת הלב שלה כבר חזרה אל הנייר המקומט שהיא אוחזת בידה. "אוקיי, אני צריכה חמישה וחצי מטרים של בד לבן, ליתר ביטחון. אתה הרבה יותר גבוה מהדגם הקבוע שלי – פיי." היא דוחפת את נייר הקלף אל כף היד שלי. "אה, ואל תקנה את הבד הזול שמתפורר. הבגד הזה צריך להיראות אמיתי, אז תקנה פוליאסטר." אני ממצמץ כאילו אני בכלל לא צריך לשאול את השאלה. "ולמה את לא באה איתי?"

"כי, היא אומרת באיטיות בנימה שמרמזת שהתשובה ברורה, "יש לי דברים להכין. וטקס טרום-תפירה, אם תרצה." אני מרגיש לפתע כאב ראש שהולך ונבנה בתוכי. "אלא מה." אני לובש את החולצה שלי במהירות וצועד אל הדלת. "אל תשברי שום דבר."

הצעקה שלה עוקבת אחריי אל הסמטה. "רק אם תביא לי מחט חדשה!"

פרק 4

אֵלֶּיךָ

אני מחטטת.

שילוב מסוכן של שיעמום וסקרנות מניע אותי. אחרי שארגנתי את הרשימות שלי וחישבתי את המידות, לא נשאר לי דבר לעשות מלבד לדחוף את האף לאוסף החפצים המבולגן שמרכיב את חייו של מאק. אני נמנעת מהצד האישי יותר של הסדנה, הצד שהוא מתגורר בו, אבל מתכוננת במיטה ובארונות ממרחק. למרבה התמיהה, אוסף הנשקים המרשים שלו הוא זה שמעניין אותי יותר מכול. אני עושה לא מעט רעש, גורמת לפלדה לקרקש ומעבירה את ידי על כל מה שאני רואה.

ואז אני משתנקת.

האנקה מלווה בצריבה מאוד לא נעימה.

דם נאגר בכף ידי.

שסע עקמומי משחית את מרכז כף היד שלי. העברייך נח על אחד מהמדפים הרבים שכורעים תחת משקל איין-ספור הכלים, הלהב החד שלו קבור בתמימות ביניהם. בקושי החזקתי פגיון בחיי, לא כל שכן נחתכתי מאחד. למעשה, הפעמים היחידות שנגעתי בפגיון היו כשהעברתי לפידין את שלה.

אני שוקלת לברוח מהמקום ולהימלט מהממלכה. אני לא מכירה את מאק הרבה זמן, אבל אני יודעת שאין סיכוי שהוא יגיב באהדה. רוב הסיכויים הם שהוא ילעג לי ו –

הדלת נפתחת לרווחה, כאילו הטיפשות שלי זימנה אותו.

"אני לא יודע מה זה פוליאסטר, אבל אני מאוד מקווה שזה החרא הזה, כי הוא ממש לא היה זול."

אני מייד מסתובבת אליו, דוחפת את ידי המדממת מאחורי הגב. אני מורחת חיוך על פניי ומעיפה מבט בצרור הלבן שהוא מחזיק בזרועותיו. בלי אזהרה, הוא לפתע פוסע לכיווני וגומע את המרחק שמפריד בינינו.

"קדימה." הוא מניד בראשו אל הבר. "תוודאי שזה הבר שרצית." אני בולעת רוק ומוציאה את היד הבריאה מאחורי הגב שלי, מנסה להתעלם מהצריבה הנשכנית שאני מרגישה ביד השנייה. כעבור שנייה, אצבעותיי מרחפות מעל לבר. ושנייה לאחר מכן, היד שלו תופסת במפרק כף ידי ועוצרת אותי.

"מה עשית?" קולו שקול, מכוון.

"הממה?" אני יכולה להרגיש את עיניי נפערות באשמה. "על מה אתה מדבר?"

הוא נאנח. "בואי לא נתחיל לשקר זה לזה, דובשנית. יש דם על מפרקי האצבעות שלך."

אני מייד מביטה ביד. "אה." "כן, אה." הוא שולח יד אל מאחורי הגב שלי, והיא מרפרפת על צד האגן שלי ומעבירה בי זרם חשמלי. הוא שולף את היד המפלילה ממקום מחבוא ועיניו נפערות קלות לנוכח הדם שנוטף ממנה. זה כנראה הכי הרבה רגש שראיתי אותו מפגין עד כה.

למראה הדאגה שמבזיקה על פניו, אני מחייכת בחמימות. "אני בסדר, באמת. בסך הכול נחתכתי קצת מלהב. אתה לא צריך לדאוג." "קצת מאוחר מדי בשביל זה," הוא אומר ומרים את עיניו אל שלי. ליבי מתחמם מהרגש, ממפגן האדיבות הצפוי הזה. ידעתי שהוא יתרצה, שהוא יתחיל להפגין אדיבות כלשהי כלפיי –

"זווי, את תכתימי את הבר בדם!" הרכות שהופיעה בהבעת פניי מתחלפת בסלידה המוכרת. "ואני כבר חשבתי שדאגת לי."

הוא ניגש אל המיטה המקומטת שלו וזורק עליה את הבר, מחליט שהוא רחוק דיו ממני ומידיי המכתימות. "טוב, אם הייתי צריך לשלם שלושה מטבעות כסף גם עלייך, אולי הייתי דואג לך קצת יותר." מגיפות, מעולם לא שילמתי כל כך הרבה כסף על בר. אבל ככלות הכול, שילמתי על בר רק לעיתים נדירות, לאור העובדה שלפני היו דרכים משלה להשיג אותו בשבילי.

לפתע הוא שוב מתנשא מעליי, בוחן את היד המדממת בזמן שאני משתדלת שלא לעוות את פניי ככאב. הגבות שלו מתרוממות בהאשמה. "חיטטת?"
 "אולי קצת," אני מתוודה בנהמה.

הוא מרים את היד שלי באחיזה עדינה להפתיע ובודק אותה. "איך לעזאזל הצלחת לעשות את זה?"

"זה כישרון, למען האמת," אני נאנחת. "האביזר החד היחיד שאני סומכת על עצמי איתו הוא המחט הזו. וגם היא עלולה להיות מסוכנת." "בסדר." היד שהוא מניח על הגב שלי קלילה, נוגעת-לא-נוגעת, כאילו אני מדמיינת אותה. "בואי ננקה אותך. אני עושה את זה מטוב-ליבי, שיהיה ברור."

אני מעיפה אליו מבט מעבר לכתף. "חשבתי שאין לך טוב-לב מיותר בשבילי?"
 "לא השארת לי ברירה."

הוא מוביל אותי אל החצי האינטימי של החדר שלו, אליו לא העזתי להיכנס. החצי שנראה לי אישי מכדי לחטט בו. המיטה הסתורה שלו הולכת ומתקרבת עם כל צעד שאנחנו עושים, ואיתה שורה של ארונות מאולתרים שצמודים לקיר הנגדי. אני עוצרת לפני שאני מתנגשת בדלפק ומפנה אליו מבט תמה. ואז כפות הרגליים שלי מתנתקות מהרצפה.

אני נשנקת, או אולי צווחת, כשהוא מרים אותי על המשטח בקלות. העיניים הפעורות שאני תולה בו מזכות אותי במבט יבש. "אני מעדיף שלא תכסי את הדלפק שלי בדם בניסיון לעלות עליו."

הידיים שלו עוד אוחזות באגן שלי בחוזקה והנשימה שלי עוד תקועה לי בגרון. אני מנסה למצמץ ולהעלים את הבלבול שניכר בפניי. "נכון. כן, כמובן."

הוא מצליח לאסוף את רוב השיער שלו ברצועה, אף על פי שכמה קווצות בכל זאת ממסגרות את פניו, גולשות במורד צווארו.

פניי מאדימות בתגובה, כאילו השיער הפרוע שלו מסיח את דעתי אפילו יותר מאשר החזה העירום שלו, שראיתי קודם לכן.

הוא אוחז בידי הפצועה באחת מידי, ומשתמש בשנייה כדי להרים את המימייה שניצבת על הדלפק לידי. הוא מברג את המכסה בשיניו ומטה את הנוזל לעבר כף היד שלי. מים קרירים נוגעים בפצע המדמם, שורפים את החתך שעכשיו טובע במערבולות ארגמניות.

אני נושכת את השפה בניסיון לעצור את הדמעות שנקוות בעיניי. מעולם לא ידעתי להתמודד עם כאב. מעולם לא הייתי צריכה להתמודד איתו. אבל אני מסרבת להתבייש ברכות שלי. עדינות היא הכוח שנעדר משבריריות.

"אני מצטער," הוא אומר בשקט, "שמשוהו שלי כבר פצע אותך."

אני מושכת קלות בכתפיי. "ואני מצטערת על הסכין שלך."

הוא מרים את מבטו אל עיניי. "למה בדיוק?"

"כי לכלכתי אותה בדם."

במקרה אני מרימה את מבטי בדיוק בזמן לחזות בתאונה היפהפייה שקרתה.

גרמתי לו לחייך.

בתחילה, הוא נראה כאילו הוא מנסה להילחם בחיוך, כמו בהרגל שהוא נגמל ממנו מזמן. ואז אני רואה רק שיניים לבנות ועיניים מחייכות; קמטי צחוק וגיחוך עמוק.

כל פניו משתנות, נצבעות בגוונים חמים. ההבעה הצוננת נמסה ומגלה קווים רכים וחיוך משגע. הצלקת הדקיקה שמעטרת את שפתי נמתחת בקו עדין הרבה יותר, מאיים הרבה פחות.

אלה פניו של נער שהחיים עדיין לא הקשיחו.

"אני לא מאמינה, הוא דווקא יכול לחייך!" אני אומרת בחיך משלי.

ומייד מתחרטת שפתחתי את הפה. המילים שלי כמו חנקו את הניצוץ שהאיר את פניו. אותה הבעה חסרת רגש מחלחלת לה לפתע בחזרה. "אל תתרגלי לזה."

"כן, המגיפה תשמור, רק שאף אחד לא יחשוב שאתה שמח לפעמים," אני ממלמלת, מקניטה אותו, ופתאום מקבלת החלטה. "אני נחושה לגרום לך לחייך שוב."

אני רואה אותו טופח בעדינות על הפצע, מכתים את המגבת בכל נגיעה. הברך שלי מקפצת בעצבנות על הדלפק, ממתינה לתגובה שלו ומשקשקת את המימיה הריקה שניצבת לידי. הוא מעיף מבט לעבר מקור הרעש שאני עושה ואז מחזיר אותו אל ידיו, שעוד מטפלות בידיי. כיוון ששתי ידיו עסוקות, הוא פשוט רוכן לעברי ונצמד אל הרגל המקפצת.

משקל האגן שלו בוער מבעד לכל שכבות הבגדים שלי, לכל מחשבה הגיונית, כל נים מנימי נפשי אחוזת הטירוף. הברך שלי נעצרת תחת הלחץ שהוא מפעיל עליה, וליבי עוצר איתה מעצם הקרבה שלו. הוא מצליח להישען קדימה עוד קצת, ולוחש, "את תצטרכי להרוויח את זה, דובשנית."

אני לא בטוחה איזה שד נכנס בי, אבל לפתע קשה לי מאוד לבלוע את הגוש שעולה לי בגרון בתגובה לקולו העמוק. "למה בדיוק?" "כי אפילו אני לא ממש ראוי להם."

אני מבינה שהוא לא מעוניין להסביר את המשפט הלא ברור. אנחנו בוחנים זה את זה לרגע ארוך והוא מתחיל לחטט באחד הארונות ומוציא ממעמקיו גליל של בד לתחבושת. הוא תולש חתיכה בשיניים שאני כנראה לעולם לא אזכה לראות שוב, ומתחיל לעטוף את כף היד שלי לרוחב ביסודיות.

"בבקשה," הוא אומר בקול חסר רגש וצועד לאחור, מתפעל ממלאכתו. "עכשיו אין סיכוי שתדממי לי על הבר."

"דם עשוי לגרום לתלבושת להיראות אותנטית יותר," אני אומרת ומטה את הראש הצידה. "ראית כמה מוכתמים המדים של רוב החיילים?"

"לעזאזל, אדנה," הוא נושף. "יכולת להגיד את זה לפני שהתנהגתי כמו גיבור וטיפלתי בפצע שלך."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן